

A voltes amb la solidaritat

Des de la Butaca d'en Voltaire. PER L'HOMENOT DE LA PIPA

Il·lustració: Maria Picassó

Fa unes setmanes des de la Butaca fèiem un repàs a la solidaritat individual i fa un temps vaig tenir coneixement d'actituds i manifestacions d'una part de representants, escollits democràticament, per conciutadans catalans. Val la pena compartir els fets.

En plena situació de davallada pressupostària, és ben sabut que un dels plantejaments que es fan és tancar recursos o reduir horaris d'obertura i compartir-ho amb poblacions properes. El resultat sempre és el mateix, mobilització ciutadana, plataforma de defensa dels drets dels ciutadans, manifestacions públiques dels alcaldes i regidors, ben disposats a posar-se davant de les protestes, que ells han estat incapaços de canalitzar i/o mobilitzar i un dir: "no passaran" unànime; sigui quina sigui la població afectada. Llavors vénen negociacions amb l'administració del país. El que em resulta sorprenent és que en algunes situacions el representant del poble en ple debat, en petit comitè manifesta: "Escolta, deixem el recurs al meu poble o ciutat i callem tots i s'acaba el conflicte".

Un altre acte de solidaritat, en aquest cas públic i notori, embolic a l'hospital de Sant Pau de Barcelona, sense entrar en detalls perquè no acabariem mai, una de les solucions proposades pels mateixos treballadors: "Que tanquin l'hospital del costat!". I, de pas es deixa anar que el seu centre rep, per l'activitat feta, menys diners que altres centres. Asseveració no certa.

O sigui, que critiquem la retallada? O neguem l'evidència de la situació? Situació ben evident a casa? del veí.

Gran alçada de mires! I un millor sentit de la responsabilitat, si us plau. Estem com estem, manegar la crisi vol dir no perdre el senderi i no fer-nos mal els uns als altres. I per arrodonir-ho tindrem un estiu, diuen, fred: mentre no se'ns congeli l'ànima!